

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRILLER

DÍVKA
S KALEN
DÁŘEM

*I ten, kdo v nic nevěří,
v něco věří.*

1. kapitola

ZÁZNAM HOVORU NA TÍSŇOVOU LINKU

2. prosince, 23:34, operační středisko Hof,
Bavorsko.

Policista: Tísňová linka, s kým hovořím?

Volající: Dobrý den. Chtěla bych si objednat pizzu.

P: Paní, dovolala jste se na policejní tísňovou linku.

V: Přesně tak. Se salámem a sýrem.

(Pauza.)

P: Rozumím... Jste teď v nebezpečí a někdo vás ohrožuje?

V: Ano.

P: Nejste v místnosti sama?

V: Přesně tak.

P: Je pachatelů víc?

V: Ne. Jenom jednu pizzu.

P: Dobře. Vedete si skvěle. Je ta osoba ozbrojená?

(Delší pauza.)

V: Ano. XXL, prosím.

P: Jste zraněná?

V: S feferonkami.

P: Těžce?

V (nuceně se zasměje): Jestli si brzy něco nedám, umřu hladu.

P: Dobře. Jste silná žena. Vedete si výborně.

Pomoc u vás bude co nevidět. Teď mi prosím nadiktujte přesnou adresu.

V: Hm. No jasně. (Pauza. Těžce oddechuje.) Prosím, doručte to do Rabenhammeru, ehm... Tannensteig 18.

P: Je to byt?

V: Ehm, je to rekreační objekt. Dům Na Stráni.

P: Dobře, jak se jmenujete?

V: Valentina. Valentina Rogallová. Ale samozřejmě na zvonku žádné jméno není. Co...?

(Šramot, volající zřejmě zakryla sluchátko rukou.)

V (k někomu dalšímu v místnosti): Jo. Řeknu jim to.

(Zase přímo do telefonu. Nejistě. Třesoucím se hlasem.)

Slyšíte mě? Položte to prosím přede dveře. Peníze budou pod rohožkou.

P: Kde přesně v domě se nacházíte? V přízemí?

V: Ne.

P: Takže v patře?

V: Přesně tak. (Pauza, šramot.) Jak dlouho to potrvá?

P: Pomoc u vás bude za pár minut. Teď prosím řekněte: „Žádný problém, počkám na lince, než se spojíte s rozvozcem.“

V: Žádný problém, zůstanu na lince, než se spojíte s rozvozcem. Počkejte, počkejte. Mám ještě říct... (Delší pauza. Šramot. Nesrozumitelné mumlání v pozadí. Potlačovaný vzlyk.)

V: Ne, ne, to neudělám.

P: Haló? Haló? Jste tam ještě?

(Hlasitý, bolestný ženský výkřik.)

Spojení se přerušilo.

Konec záznamu: 23:37.

2. kapitola

RABENHAMMER, TANNENSTEIG 18

23:51

STRACHNITZ

Díky napůl spuštěné látkové roletě se zdálo, jako by ten domek s břidlicovou střechou na policejního nadstrážmistra Strachnitzze z okraje lesa spiklenecky pomrkával.

Byla jasná, mrazivá noc plná hvězd. Ani mráček nerušil světlo úplňku, který policistovi svítil jako reflektor a navzdory pozdní hodině navozoval dojem soumraku.

V posledním týdnu sněžilo, předchozího dne sněžení nakrátko ustalo, večer se ale vrátilo, takže bylo prakticky nemožné pohybovat se nehlučně. Strachnitzovi i policistce, která šla za ním, křupal cestou k poslednímu domku ve slepé ulici pod nohama sněh. Naštěstí ho někdo posypal štěrkem, takže nemuseli balancovat jako na kluzišti. Přesto hrozilo, že uklouzne. Strachnitz zase jednou pil, jak neměl. Moc alkoholu, málo vody. Uplynulé hodiny stále cítil v těle a cesta k domu Na Stráni, jak nevelkou chatku označovali na internetových portálech pro rekreanty, mu připadala nekonečně dlouhá.

„Vypadá to tu poklidně,“ řekl své mladé kolegyni, která dorazila pár minut po něm. Když centrála přijala hlášení, byl poblíž, z obsah hovoru však jasně vyplynulo, že tohle nebude rutinní zásah pro jednoho policistu. Musel tedy počkat na Samiru.

Kolegyně se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu a rozhlédla se. „Každopádně je tam ještě někdo vzhůru,“ konstatovala. V patře se svítilo, zatímco okolní domy tonuly ve tmě. V některých zahradách zářily ozdobené vánoční stromky, ale u domu Na Stráni chybělo jakékoli venkovní osvětlení. Zato

ve vánočně ozdobeném okně poblikávala dekorativní svíčka, vyhořelá asi ze třetiny.

„Podívej!“ Samira ukázala na zem.

Spousta stop, jen zlehka zakrytých večerním sněhem, svědčila o tom, že se po stezce v nedávné době často chodilo. Někdy po ní určitě šla i Valentina Rogallová – mladá žena, která uskutečnila ten neobvyklý tísňový hovor, při němž si objednala pizzu.

„Zvláštní,“ souhlasil Strachnitz.

Předpověď počasí z posledních dnů způsobila, že se v této oblasti lidé téměř přestali vydávat na túry. Léto bylo horké a suché. Teď na ztrouchnivělých korunách stromů spočíval čerstvý sníh. Bouře tu mohla mít nebezpečné následky. Ani ne před rokem tu neopatrného chodce zabila spadlá větev.

Žít v souladu s přírodou. Takový nesmysl! pomyslel si Strachnitz a mimoděk se dotkl zbraně v pouzdře na vestě.

Policista miloval Franský les, zasněženou horskou krajinu, čistý vzduch a teplý sluneční svit na vrcholcích své franské domoviny. Nebyl ale tak hloupý, aby si myslel, že matka Země je jeho přítelkyní.

„Příroda nás chce zabít. Zemětřesení, výbuchy sopek, tsunami, bakterie, divoká zvířata, viry, klíšťata, nemoci, spalující horko, mrazivý chlad... člověk tomu všemu po tisíce let vzdoroval. Ne tím, že by nechal přírodu na pokoji. Ale tím, že se před ní chránil, stejně jako se kmen brání nájezdníkům: jeskyněmi, domy, oděvy, léky, topením, puškami, rybářskými pruty a jedem na krysy.“

To ho naučil už jeho otec.

„Takže my s přírodou bojujeme?“ zeptal se ho jako malý a vysloužil si políček.

„Ty mě neposloucháš. Řekl jsem, že se bráníme. Nebojujeme. Příroda bojuje s námi. A má k tomu důvod. Jsme její nepřítel. Nemáme v potravním řetězci žádnou funkci. Naše existence nemá smysl. Proto nám příroda nikdy nemusí nabídnout mír.“

Proto jsou všechny snahy spotřebovávat méně elektřiny, jíst méně masa a produkovat méně odpadu slabomyslné. Je to, jako kdybychom po nádoru chtěli, aby přestal tvořit metastázy. My jsme totiž zhoubným nádorem na těle přírody. Z jejího pohledu musíme být zcela odstraněni.“

Čím byl Strachnitz starší, tím lépe chápal zatrpkllost svého starého, dnes už vážně nemocného otce, jenž však navenek po celý život ukazoval jinou tvář. Tvář seriózního kriminálního komisaře, vždy ve službách občanů, kteří potřebují ochranu.

Ten pokrytec.

Proč jen dal na tátu, následoval ho a šel k policii? „*Chceš dál marnit život jako obyčejný hlídač, nebo začneš konečně dělat pořádnou chlapeckou práci?*“

Strachnitz svého rozhodnutí litoval téměř každý den. A dnes možná víc než kdy jindy. Přesto nedokázal poslechnout vnitřní hlas, který mu v mrazivém větru šeptal do ucha, aby udělal čelem vzad a do domu nevstupoval. A už vůbec ne s kocovinou, která mu s každým nádechem zatínala drápy do mozku.

Naštěstí se dokázal ovládnout natolik, že mladší kolegyně jeho zbědovaný stav neodhalila. Alespoň v to doufal.

Stezka je vedla nejdřív kolem stodoly a pak kolem garáže patřící k domu, na jejíž ploché střeše byla vybudovaná malá terasa s výhledem do lesa.

Pohybové čidlo rozsvítilo světlo nad zadním vchodem.

Skleněná tabulka ve dveřích byla zevnitř počmáraná černým fixem.

„Zvláštní,“ poznamenala Samira.

Strachnitz přikývl. „Vypadá to jako nějaký symbol.“

Jednalo se o zaoblenou linii, která mohla představovat číslici 2 nebo písmeno S, podle toho, jestli se na ni člověk díval zevnitř, nebo zvenku.

Domovní dveře byly pootevřené. Strachnitz do nich opatrně strčil. Tiše zavrzaly a otevřely se do tmavé, úzké chodby.

Napravo vedlo úzké schodiště do patra. Nalevo byla do stěny obložené dřevem zapuštěná rozvodná skříň. I na jejích dvířkách bylo něco nakresleno fixem, tentokrát číslice 5.

„Haló, neseme pizzu!“ zavolal Strachnitz tak nahlas, aby ho bylo slyšet v celém domě. Žádná odpověď. Kromě hvízdání větru venku neslyšel vůbec nic.

V domě, který působil opuštěně, byl cítit kouř z vyhaslého krbu a mokrá psí srst.

Po kořalce bohužel ani stopy.

„Je tady někdo?“

Dole na parkovišti Samiře vysvětlil, proč nesmějí dát najevo, že jsou policisté, a tak si bundy od uniformy vyměnili za nenápadné pláštěnky.

„Pachatel, který tu ženu ohrožuje, počítá s rozvozcem pizzy a v tomhle falešném pocitu bezpečí ho chceme udržet.“

„Pod rohožkou žádné peníze nebyly,“ zavolal Strachnitz a s pistolí v pohotovosti se tiše vydal chodbou, dokud nalevo nenarazil na úzké dřevěné dveře. Stropy tu byly na muže jeho postavy příliš nízké, takže se musel mírně hrbít.

Otevřel dveře a vstoupil do obývacího pokoje. Na první pohled působil útulně: malá, pohodlně vyhlížející kožená pohovka a ušák, mezi nimi perský koberec s červenými květinovými ornamenty a na něm před rustikálními krbovými kamny pojízdný konferenční stolek. Následovala kuchyně s vánočně vyzdobeným oknem, které viděli zvenčí. Roleta byla napůl spuštěná, před ní stála černá svíčka.

„Nikde nikdo,“ podotkla Samira.

I Strachnitz hned poznal, že ve starosvětsky zařízené venkovské kuchyni nikdo není. Židle byly posunuté. Ve vzduchu se vznášela vůně vychladlé kávy a absintu. Na stole stálo použité nádobí.

„Podívej!“ Strachnitz ukázal na skleněná dvířka krbových kamen. Pohled na číslici **19**, načrtnutou do sazí, mu připomněl zablácenou kapotu jeho vlastního auta, na niž mu děti minulý týden načmáraly smějícího se smajlíka.

Strachnitz si klekl a otevřel kamna. Samira za ním hlasitě zalapala po dechu.

„Ach bože!“

I on zaklel. Hruběji. Zoufaleji.

To přece nemůže být pravda!

Vzpomněl si, jak mu otec vyprávěl o svém nejhorším případu z dob, kdy dělal pochůzkáře: narkoman přesvědčený, že ho posedli démoni, se za pomoci zahradnických nůžek pokusil zbavit své levé ruky, protože se domníval, že je „*prokletá*“.

Do hajzlu!

V kamnech však neležela ruka. Jenom ukazováček. S napůl utrženým nehtem, nasáklý krví, neuměle odříznutý. Spočíval na hromádce třísek jako předkrm pro šíleného kanibala.

„Pane bože na nebesích,“ vydechla Samira a odvrátila se.

„Potřebuju tady techniky!“ zavolal Strachnitz do vysílačky. „A posily. Nejlepší bude, když pošlete rovnou i sanitku.“

Zíral do studených kamen, proklínal sebe i svůj život, trvalo mu příliš dlouho, než se zase narovnal, a proto si až příliš pozdě všiml, že kolegyně už s ním není.

CO KDYŽ JE SMRT JEDINOU ŠANCÍ NA PŘEŽITÍ?

Alma je jedenáctiletá adoptovaná dívka, které diagnostikovali smrtelnou nemoc. Její život visí na vlásku, bez vhodného dárce kostní dřeně nemá šanci přežít. Jedinou nadějí jsou její biologičtí rodiče, ale jejich totožnost podléhá přísnému utajení a nesmí být za žádných okolností vyzrazena. Psycholožka Olivia Rauchová, odbornice na extrémně násilné trestné činy, se však rozhodne riskovat. Aby zachránila svou adoptivní dceru, začne pátrat po jejich skutečných rodičích. Stopy ji přivedou k legendě o „dívce s kalendářem“. K mladé ženě, která se před mnoha lety na Vánoce stáhla do odlehlého domu ve Franském lese. Tam ji napadl psychopat a přinutil postupně otevírat okénka adventního kalendáře. Za nimi se však neskrývaly milé drobnosti, ale děsivá překvapení a zvrácené hry plné bolesti. Je tato žena, která si prošla peklem, Almina biologická matka? A jakou roli v tom hraje otec?

ISBN 978-80-222-1801-6

9 788022 218016 >

Vydavatelstvo TATRAN
BELETRIE/Psychotriller
www.slovatran.sk

